

te ældres hjem for at hjælpe. Det er langt mere til fordel for de ældre end al den retorik, der nu er om, hvor godt det vil være, hvis vi f.eks. får noget hjemmeservice ind på det her område. Det må være sådan for offentlig virksomhed som for al anden virksomhed, at den hele tiden overvejer egne udviklingsmuligheder i stedet for bare at give op og smide de ressourcer, den selv har udviklet, på lossepladsen.

Hvis man så endelig vil afprøve markedet, må det også efter min opfattelse som minimum være sådan, at man giver egne ansatte en reel chance for at kunne måle sig med de private. Vi har faktisk set skandaløst ofte, at det ikke sker. Der tales om lige vilkår. De, der faktisk har de mest ulige vilkår, når vi taler om mulighederne for at kunne måle egne evner og effektivitet med andre, er de ansatte. De ansatte i kommunerne har ikke noget sted, hvor de kan gå hen og blive kontrolleret, endsige bare et regelsæt at forholde sig til, når de skal sammenligne deres eget tilbud, deres egen løsning, med det private tilbud.

Det burde også være en selvfølge i en debat som denne at få understreget fra alle sider, at det med at konkurrere og få tingene gjort bedre i hvert fald ikke skal gælde løn- og arbejdsvilkårene. Der er Ri-Bus-konflikten jo en advarsel til alle. Tilhængerne af udlicitering bør efter min opfattelse gøre sig klart, at langt de fleste såkaldt positive erfaringer med privatisering er resultater, der er opnået på bekostning af ufaglærtes – oftest ufaglærte kvinders – i forvejen dårlige løn- og arbejdsvilkår, på bekostning af ufaglært arbejdskraft, der typisk slides hurtigere ned og får dårligere vilkår i det hele taget.

Jeg vil også godt sige i denne debat om udlicitering, at der er nogle af EU's regler, der bør tages mere op til debat, fordi de binder de løsninger, vi har valgt i Danmark. Lad os bare tage udviklingen omkring Statens Konfektion. Det var delvis på grund af EU og delvis på grund af regeringens fortolkning af EU-reglerne, at den virksomhed ikke fik en chance og nu må lukke.

Og om forholdet til kommunerne: Det er ikke sikkert, at alle er klar over det, men faktisk er der fortsat en juridisk strid om, hvorvidt man f.eks. må have lov til at lave et fælleskommunalt affaldsselskab eller det er i strid med EU-reglerne. Dermed er EU fortsat en truende bombe under hele den danske kommunale sektor og den måde, vi har valgt at indrette den og løse mange kommunale opgaver på. Det vil sige, at vi begrænses i vores muligheder for efter en demokratisk proces at vælge den måde, vi mener er den bedste at gøre det på.

I det hele taget er diskussionen om udlicitering også et spørgsmål om demokrati. Det er spørgsmålet om muligheden for at indrette vores offentlige sektor, som vi vil. Det er spørgsmålet om, om vi i øjeblikket med udlicitering er ved systematisk at udhule vort demokrati. Vort direkte politiske ansvar erstattes af et system af kontrakter og indskudte led.

Jeg synes også, det er en debat værd, om det i en verden, hvor multinationale selskaber og det finansielle marked i den grad indskrænker vores demokratiske muligheder, er en selvfølge, at vi også skal indskrænke den offentlige sektor, som dog trods alt indeholder nogle demokratiske elementer og styrkepositioner, som ikke uden videre kan flyttes til udlandet eller bestemmes af en udenlandsk koncern.

Afslutningsvis et spørgsmål til indenrigsministeren, som nævnte den undersøgelse af erfaringerne med udlicitering og privatisering, som vi i fællesskab aftalte i sidste samling. Vi aftalte dengang, at der skulle være en følgegruppe, eller at der i hvert fald skulle ske en inddragelse af de ansatte og deres organisationer og andre i processen. Jeg vil naturligvis specielt fremhæve, at man bør sørge for, at der ved undersøgelsens tilrettelæggelse og forløb bliver en vis form for dialog med f.eks. de ansattes organisationer, som dels arbejder seriøst med emnet, men som også har helt legitime interesser, som bør inddrages i en undersøgelse. Det håber jeg vi kan få et tilsagn om.

Arne Melchior (CD):

Hvad jeg på CD's vegne kan sige til dagens emne, kan gøres så kort, at jeg vil benytte et par af mine minutter til lige at omtale den forespørgselsepidemi, som hersker i dette hus.

Selvfølgerig kan alt sættes til debat, det er da klart, og det står ethvert medlem og ethvert parti frit at gøre det, men en gang imellem kunne man godt spørge sig, hvad gavn det egentlig gør.

Jeg kan bedst beskrive epidemien ved at oplyse antallet af forespørgsler i de seneste 5 år: I samlingen 1991-92 var der 27 forespørgsler. I 1992-93 voksede det så småt til 30. I 1993-94 blev det til 43 forespørgsler. I 1994-95 blev det til 48 forespørgsler. Og indtil i dag er der i indværende samling anmeldt 43 forespørgsler, hvilket jo klart indikerer, at vi kommer meget over de 50, altså en fordobling af antallet af forespørgsler i de sidste 5 år.